

13

като единъ Българскій народъ. Но това положение, което не заключава никакъвъ задаткъ за миренъ развой и напредкъ на Българитѣ, много надалечъ и много противоположно иде и на самата цѣль, която си бѣше поставила Европа за умиротворението на Истокъ. И наистина въ тоя вѣкъ, когато всички стремления на народитѣ теглятъ камъ обединение, камъ струпване на еднороднитѣ елементи, кога навсѣдѣ се припознаватъ и осждаатъ погрѣшкитѣ, сторени напредъ въ отношение на нѣкои народности, та се полагатъ всевъзможни грижи за обединението и закрѣпението имъ, можяше ли да се помисли, че Българскій народъ който подъ най-усилний гнетъ сполучилъ да уцѣлѣе съвъкупенъ, равнодушно ще понесе раздробението си, на което е осжденъ, именно на часа, когато прѣдстоеше да му се подобри сѣдбата? И възможно ли е да не усѣти той въ глѣбочината на сърдцето си всичката си скѣрбъ отъ тая вѣпюща неправда, която му се прави подъ извѣтъ да му се стори добро? Възможно ли е да се не чака, че, колкото жизнени сили оставятъ у кѣсметѣ, на които е навхсанъ, тии всичкитѣ щѣтъ се проявяватъ единствено въ стремление камъ съединението имъ?

Българитѣ особено по Южна България, у които народното съзнание е доста развито, за да разбератъ неправдата, да оцѣнятъ положението си, могатъ ли да не страхуватъ, могатъ ли да останѣтъ хладнокрѣвни прѣдъ опасността, която плаши и самото имъ народно съществуване? И тоя тѣхънъ страхъ не е безосновенъ; той имъ се задава и оправдава отъ самото прѣименование на областта въ